

„Úgy érzem, hogy...”

D1 MESE

AZ ELVESZTETT KINCSEK

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy birodalom. Lakói kedves, szorgalmas, jóra való emberek voltak. Ha egymás arcába néztek, szemük mosolygós, szájuk nevetős, szívük szeretettel teli lett.

Ám egy szomorú napon arra ébredtek, hogy arcukról eltűnt a mosoly, eltűntek a kifejezések, szemük fakó lett, és szívük kopár. Így telt el egy esztendő, mikor a legbölcsebb ember összehívta birodalom lakóit, és így szólt:

– Én amondó vagyok, induljunk el, keressük meg mi a bajok forrása, és hozzuk haza újra arcunkra az érzéseket!

Nosza, vándorútra keltek, és mint minden vándor, ők is az Esthajnalcsillagot kezdték követni.

Alkonyatra egy különös ködös kis tóhoz érkeztek, melynek tükrén lidércfények lebegtek. Vízitündérek tanyája volt e tó, mélyén szivárványos halak úsztak lassú némasággal. Pikkelyeiken megcsillant a melegség, mint mikor az édesanya gyermekére néz. Így szólt a bölcs:

– Ez a melegség ismerős nekem, fogjuk ki hát a halakat!

Másnap estére egy furcsa kis kunyhóhoz értek. Szegénylegények tanyája volt a rozszant kis viskó, ütött-kopott tanyácska, ám valami mennyei illat lengett körül mindent, mint amikor az első tavaszi virágok apró fintort csálnak az orrunk hegyére.

– Ismerős nekem ez az illat, mint a friss méz a fa odvában. Nosza, keressük meg, mi lehet ez! A következő estén aprócska gombaházakhoz érkeztek. Kis manók tanyája volt ez, dolgos, szorgos manócskáké. Ahogy óvatosan lépegettek a parányi házak között, valami furcsa, bizsergető érzés kerítette őket hatalmába, mint amikor a patak hömpölygő vizének apró kavicsaira lép az ember meztelen talpa, és fölszalad a szemöldöke erre a csiklandozásra.

Így szólt a bölcs:

– Ismerem ezt az érzést. Keressük meg, mi ez az ismerős simogatás a lábunkon!

A másnap este egy koromfekete barlang bejáratánál érte őket utol. A szuroksötét boszorkánytanyán még az orruk hegyéig sem láttak. Rengeteg állat kúszott, repült, tekergőzött ott, mind-mind a boszorkánymesterek szolgálatában. Ám egyszer csak apró zúgásra lettek figyelmesek, mint mikor a májusi estén cserebogarak szárnyai rezegnek a gyümölcsfák közül, s ahogy az ember a fülét hegyezi, ráncok szaladnak szét a szemei körül. Így szólt a bölcs:

– Keressük csak meg ezeket a bogárkákat, hiszen oly jólesően ismerős nekem ez a halk zúgás!

A következő alkonyon hangos szipákolásra lettek figyelmesek. Hát amint közelebb mennek, látják ám, hogy egy park öreg fái közt síró királylányok ülnek, és csak hull, hull a könnyük, mint a záporosó. Így szólt a bölcs:

– Társaim! Vidítsuk fel a pityergő királylányokat, és vigyük magunkkal emlékül kacagásukat!

Az utolsó napon bűzös, kénes mocsáron keltek át. A túlparton pedig egyszerre feltűnt egy pikkelyes bőré hétéfejű sárkány. Szájából halálos tüzet okádott, orrából szikra pattant. Nosza, zombékot ragadtak, s addig dobálták a sárkányt, míg összes feje le nem hullt. Akkor látják, hogy a szörnyeteg egy szakajtó édes gyökeret őrzött, melynek ízétől összefut az ember szájában a nyál, s olyan édes jókedvre derül, mint a szerelmesek. Megízlelték hát a gyökeret, és a megszerzett kincsekkel hazaindultak.

Otthon meglepődve látták, hogy mindnyájuk arcára visszaköltözött a mosoly, szemükbe a csillogás; újra éreztek, újra nevettek, és újra éltek. És az érzések immáron soha többé el nem hagyták a birodalmat.

D2 VERS

Petőfi Sándor Falu végén kurta kocsmá

Falu végén kurta kocsmá,
Oda rúg ki a Szamosra,
Meg is látná magát benne,
Ha az éj nem közelegne.

Az éjszaka közeledik,
A világ lecsendesedik,
Pihen a komp, kikötötték,
Benne hallgat a sötétség.

De a kocsmá bezzeg hangos!
Munkálódik a cimbalmos,
A legények kurjongatnak,
Szinte reng belé az ablak.

„Kocsmárosné, aranyvirág,
Ide a legjobb borát,
Vén legyen, mint a nagyapám,
És tüzes, mint ifjú babám!

Húzd rá cigány, húzzad jobban,
Táncolni való kedvem van,
Eltáncolom a pénzemet,
Kitáncolom a lelkemet!”

Bekopognak az ablakon:
„Ne zugjatok olyan nagyon,
Azt üzeni az uraság,
Mert lefeküdt, alunni vágy.”

„Ördög bújjék az uradba,
Te pedig menj a pokolba!...
Húzd rá, cigány, csak azért is,
Ha mindjárt az ingemért is!”

Megint jönnek, kopogtatnak:
„Csendesebben vigadjanak,
Isten áldja meg kendteket,
Szegény édesanyám beteg.”

Feleletet egyik sem ad,
Kihörpentik boraikat,
Végét vetik a zenének
S hazamennek a legények.